

„Do lesa“, tak zněla pozvánka na dnešní vycházku

Ale ne do nějakého pitomého lesíka ale do lesa s velkým L. Do lesa na území **Kamenicka**, kterému se říká kraj **Barona Ringhoffer**. Proč? To jsme si vysvětlovali již několikrát, přesto je dobré si připomenout, že mnohé co je tady dnes kolem nás by nebylo nebýt člověka jehož ocenil titulem „baron“ sám **císař František Josef**. Možná se tomu budete smát, ale Ringhoffer dostal ten titul za to, že se zasloužil o „veřejné blaho“. Ví ještě někdo co je to? Dnes se takový titul neuděluje, možná by ani nebylo komu.

Tedy velmi stručně, kde se tady v **Kamenici** ten baron Ringhoffer vlastně vzal? Byl to významný a úspěšný pražský podnikatel, jehož továrna zabírala velkou část Smíchova. Díky úspěšnosti byl bohatý ale také chatrného zdraví, pobyt v Praze mu nevyhovoval. V Kamenici se mu podařilo koupit rozsáhlé pozemky a jednu malou firmu, hamr na výrobu měděných plechů. Začal zde budovat rodinné sídlo. Ale nejenom to, postavil v nejbližším okolí mlékárnu, cihelny, mlýny a pivovar. Miloval přírodu a do ní investoval. Na Kamenickém potoce budoval velké i menší rybníky a do nich a do potoka sváděl bezejmenné potůčky. Zakládal obory, staral se o lesy, vysazoval aleje. Naší doby, vlastně ani dvacátého století se nedožil, ale mnohé tady po něm zůstalo. Není to jenom příroda a stavby ale i vynikající pověst.

Teď tedy víme, kde se budeme dobré dvě hodinky pohybovat, Lýdie nás bude s mobilem sledovat. Snímky o naší vycházce asi poví víc než spousta slov.

Lipová alej nás dovedla k Mlýnskému rybníku

Svým okolím a divokou přírodou rybníky na Kamenickém potoce připomínají spíš podhorská lesní jezírka. Dnes jsou zalitá říjnovými slunečními paprsky.

Na jezerní stezce, i tady rostou a jaký pěkný

Stoupáme do vyšších pater věčně krásného lesa.

František zkouší jak se to hezky nese, dvě mladé houbačky zrovna vylezly z houští a pořebovaly si odpočinout.

Vystoupali jsme na nejvyšší bod lesa „Jedlovec“, 245 m/m. Jedlovec je součástí Přírodního parku Hornopožárský les. Najdete tu úzké partie statných jedlí, pod nimi plno mladých semenáčků, střídají se vlastně se vším, co takový smíšený les může nabídnout. Počínaje smrky a jedlemi a konče duby, javory, buky nebo dnes již zlatožlutými břízami. Jako třešnička na dortu velmi staré borovice, mohutné smrky a hraniční duby.

Sestupujeme volným lesem na modrou turistickou a dostáváme se na **NS Krajinou barona Ringhoffer** a současně cyklostezku **Krajinou Josefa Lady**. Jsme na cestě a holky ve volném lese o co zakoply to sebraly. Přece to tam nenecháme. Taková škoda.

Jsme na hrázi Struhařovského rybníka. Jeho lesní kolorit doplňují zámek ve Štíříně, obří žulová skaliska na hrázi, jíž zpevňují velmi staré lípy, jejichž kořeny pronikají hluboko do skalního podloží a víc než století drží hráz proti protržení.

Na panelu je možné si přečíst spoustu informací týkajících se zámku, historie rybníků, kamenicka a hlavně zajímavostí ze života rodiny Ringhofferů.

Je 10. října 2024, loučíme se s krásným dnem a přírodou v okolí rybníků ve Struhařově a Olešovicích. Dnešní vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, velkou práci a starost s fotografováním měla Lýdie Stoupová, není jednoduché udělat ty správné fotky. Kronika Mirek.

